

De band van de rijpheid¹

'Doet over dit alles echter de liefde aan die de band is van de rijpheid.'

Kolossenzen 3:14

De verdeelde mensheid

Er zijn vele banden die mensen met elkaar verbinden. De voornaamste band die hen met elkaar verbindt, is dat ze allemaal van Adam afstammen. De heilige Schrift haakt daarop in als zij de uitdrukking *'in Adam'* gebruikt. Hoewel de mensheid naar het vlees één grote familie is, vormt zij in geestelijk en in vele andere opzichten allesbehalve een eenheid. De Schrift heeft echter een veel opmerkelijker verbondenheid op het oog: dat in en door Adam allen onder de zonde verkocht zijn en gedoemd zijn te sterven (Romeinen 7:14 en 1 Corinthiërs 15:22). Hiervan is geen mens uitgezonderd: *'de Schrift sluit alles tezamen onder zonde in'* (Galaten 3:22).

Het feit dat door Adam de zonde zich bij de mensen heeft ingevreten, maakt het onmogelijk om tot een hechte en duurzame eenheid te komen. De zonde en de zelfzucht die in de oude mensheid heerst, leidt alleen maar tot grotere verdeeldheid en tot onvrede, haat, vijandschap en verwoesting. Daar is geen spoortje van de band van de vrede en van liefde (Efeziërs 4:3) te vinden, juist omdat geen mens in staat is om vanuit zijn vlees echte liefde en vrede op te brengen. Alleen waar de eenheid van de geest heerst is liefde en vrede te vinden: in de uitgeroepen gemeente van Christus Jezus!

Zelfs de afstammelingen van Abraham konden geen hechte eenheid garanderen. Abraham moest ervaren hoe zijn zonen, Isaak en Ismaël, twee vijandelijke kampen vormden. Ook Isaak, de zoon van de belofte en drager van geestelijke zegen, moest zien hoe tussen zijn twee zo-

¹ *Das Band der Vollkommenheit* - Wilhelm Schaffhauser (Unausforschlicher Reichtum, Band 5/2005, S. 205-212). Bijbelteksten zijn volgens de concordante methode in het Nederlands overgezet. Alfred E. Dekker, Rotterdam, december 2005.

nen, Jakob en Esau, door de werking van de zonde tweespalt ontstond. Tot op de dag van vandaag heeft het volk van de belofte veel te verduren en te lijden gehad onder deze scheuringen. De ergste vijanden die het huidige Israël heeft, zijn zijn bloedverwanten in Abraham.

Zo is het ook met de rest van de mensheid gesteld. Hoeveel men ook gemeen lijkt te hebben en hoeveel banden men ook met elkaar onderhoudt, per saldo heeft het nog nergens tot een gezonde eenheid geleid. Integendeel. Onder de invloed van de wereldmachten van deze duisternis (Efeziërs 6:12) valt alles steeds uiteen in elkaar bestrijdende belangengroepen, die zelf ook weer door onderling wantrouwen verdeeld zijn.

De oude en de nieuwe mensheid

De oude mensheid met haar praktijken stort zichzelf in het verderf door de begeerten van de verleiding te volgen (Efeziërs 4:22). Laten wij echter die oude mensheid afstropen, zoals ons in Kolossenzen 3:9 bevolen is, samen met haar principes (lett.: grondregels¹) en de claim die zij op ons legt. Dan hebben wij niets meer met haar gemeen en niets dat ons aan haar bindt.

Vanaf dat moment hebben wij met een volkomen andere heer en meester te maken en zijn het eigendom van een geheel andere eigenaar. De zonde kan geen rechtmatige aanspraken meer op ons doen gelden, omdat wij van haar juk van slavernij bevrijd zijn (Romeinen 6:14-18 en 8:2). In de geest zijn wij gezamenlijk met Christus opgewekt uit de dood die aan de zonde vastkleeft. Daarom kunnen wij in nieuwheid des levens wandelen (Romeinen 6:4). Het wezenlijke verschil tussen de oude en nieuwe mensheid laten wij zien door totale gedragsverandering: alleen zoeken wat boven is, waar Christus is, aan Gods rechterhand zittend, en links laten liggen wat de mensheid op aarde allemaal wenst en nastreeft. Dan zijn wij bedacht op dat wat boven is, op onze hemelse lotgenieting², op ons vooruitzicht voor altijd bij de Heer te zijn.

Daarom laten wij ons gewillig leiden door de heilige geest, die in ons woont. Zodoende bekleden wij ons als het ware met eigenschappen die de zonde de weg versperren: medelijdend mededogen, mildheid,

¹ Zie het Concordant Commentaar bij Kolossenzen 2:8 in EH-Magazine jaargang 15 nr. 2 pag. 17-18.

² Lotgenieting = *kléronomia* (NBG51: erfenis, erfdeel).

ootmoedige gezindheid, zachtmoedigheid, geduld, kortom: met de nieuwe mensheid! Dit scheidt een band die zó kostbaar en duurzaam is, dat niets en niemand die teniet kan doen. Wij zijn *gezamenlijk-lotgenieters*, vormen een *gezamenlijk-lichaam* en zijn *gezamenlijk-deelhebbers* van de belofte die in Christus Jezus ons gegeven is (Efeziërs 3:6).¹ Dit leidt tot een onverbreekelijke eenheid: één lichaam en één geest, één verwachting, één Heer, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, Die over allen is en door allen en in allen (Efeziërs 4:4-6). Wat een enorm geluk dat wij dit allemaal door het geloof nu al mogen weten en beleven!

Terwijl de ongelovige mensheid voortdurend allerlei pogingen onderneemt om door vruchtbare samenwerking tot eenheid te komen en voor vrede en veiligheid vecht, belandt zij voortdurend in nieuwe conflicten, onlusten en oorlogen. Nee, dan zijn wij als nieuwe mensheid er beter aan toe. Wij behoeven geen eenheid te stichten of te bevechten, omdat zij er al is, door God in Christus bewerkt. Wij behoeven die eenheid alleen maar door de band van de vrede in liefde te bewaren. Het Woord zegt dat de liefde de band van de rijpheid is die ons samenbindt. De liefde heeft hierin dus een uiterst belangrijke functie. Is het daarom niet geweldig dat wij ons niet behoeven in te spannen om die liefde op eigen kracht op te brengen? Zij is het levende bewijs van buitengewone genade, geschonken door onze God en Vader, in onze harten uitgegoten door heilige geest, die ons daarmee gelijktijdig gegeven is (Romeinen 5:5).

Liefde: de bodem onder ons geloofsleven

Alles wat de nieuwe mensheid moet aandoen, berust op de werking van Gods liefde. Het is het schitterende gewaad van Zijn liefde dat de nieuwe mensheid perfect afkleedt. In Kolossenzen 3:12 worden kostbare eigenschappen genoemd, maar die zouden zonder de liefde onvolkomen en weinig waard zijn. Dat is wat Paulus in 1 Corinthiërs 13:1-3 bedoelt:

*Al zou ik met de talen van mensen en boodschappers spreken
maar ik zou geen liefde hebben, ...
galmend koper ben ik geworden of een schelkklend
bekken.*

¹ Resp. *sunklêronoma* (NBG51:mede-erfgenamen), *sunsôma* (NBG51:medeleden), *sunmetocha* (NBG51: medegenoten).

En al zou ik een profetie hebben en alle geheimenissen weten en alle kennis hebben en al zou ik al het geloof hebben zó dat ik bergen kon verzetten

*maar ik zou geen liefde hebben, ...
in niets ben ik tot nut.*

*En al zou ik alles wat mij toebehoort als voedsel weggeven en al zou ik mijn lichaam overgeven opdat ik zou roemen
maar ik zou geen liefde hebben, ...
in niets ben ik tot nut.*

Alleen de liefde is in staat naar waarheid medelijdend mededogen, mildheid, ootmoedige gezindheid, zachtmoedigheid en geduld voort te brengen (1 Corintiërs 13:4). Zij geeft de kracht om jegens elkaar verdraagzaam te zijn, want alles verdraagt zij (1 Corintiërs 13:7). Zij alleen maakt het mogelijk om te allen tijde aan allen genade te betonen, want zij houdt geen rekening met wat slecht is (1 Corintiërs 13:5). Ons gehele geloofsleven staat of valt met de liefde (Galaten 5:6)!

Liefde: zich overgeven

Wanneer Gods liefde door heilige geest in onze harten uitgegoten is, dringt zij ons haar zonder enige reserve in praktijk te brengen. Want God heeft ons niet een geest gegeven van schroom, maar van kracht, liefde en gezond verstand. Daarom kon Paulus ook tegen zijn medewerkers zeggen: *‘Want de liefde van Christus dringt ons’* (2 Corintiërs 5:14). Als wij in liefde willen handelen, moeten wij de liefde van Christus en van God tot enig en volmaakt voorbeeld nemen. Het is zoals in Efeziërs 5: 1 en 2 geschreven staat: *‘Wordt dan navolgers van God als geliefde kinderen en wandelt in liefde, zoals ook Christus jullie liefheeft en Zichzelf ter wille van ons heeft overgegeven ...’*¹

Hier leren wij wat liefde werkelijk betekent: *zich overgeven* voor geliefden. Dat is precies wat Paulus ook bedoelt als hij schrijft: *‘... maar dient elkander als slaaf door de liefde’* (Galaten 5:13).

Voorbeelden

Paulus kan niet alleen van zichzelf, maar ook van enige medewerkers getuigen dat zij in liefde zichzelf volkomen overgegeven hebben:

¹ Hier is het Griekse woord *paradidômi* gebruikt, hetzelfde als wij bijvoorbeeld in 1 Corintiërs 11:23 tegenkomen.

- *'Groet Prisca en Aquila, mijn medewerkers in Christus Jezus, die voor mijn ziel hun eigen nek uitgestoken hebben'* (Romeinen 16:3-4).
- De Filippenzen moeten Epafroditus in ere houden, *'omdat hij door het werk van de Heer' tot aan de dood naderde, zijn ziel riske- rend, opdat hij zou volmaken wat jullie ontbrak aan dienstbetoon je- gens mij'* (Filippenzen 2:30).
- Ook van Epafros getuigt Paulus dat deze veel smart lijdt over de Colossenzen en over hen die in Laodicea en Hiërapolis zijn (Co- lossenzen 4:13).
- Aan Timotheus schrijft hij: *'De Heer geve barmhartigheid aan het huis van Onesiforus, omdat hij mij vaak verkwikt heeft en zich voor mijn ketenen niet schaamde, maar in Rome aangekomen², zocht hij mij ijverig en vond mij'* (2 Timotheus 1:16-18).
- Ook Timotheus zelf kreeg van Paulus de verzekering: *'Jij echter hebt mij volledig gevolgd in mijn leer, beweegreden, voornemen, ge- loof, geduld, liefde, volharding'* (2 Timotheus 3:10-11).
- Op dezelfde wijze heeft hij het ook over Titus en andere mede- werkers.

Wij hebben hiermee een reeks van bewijzen van ware liefde, die ook ons moet aansporen in die liefde ijverige navolgers te worden.

Liefde: door heilige geest

Het gaat hier om voorbeelden van liefde die door de heilige geest be- werkt worden. Die liefde heeft helemaal niets te maken met de liefde die uit het vlees of de ziel voortkomt. Zoals elk voortbrengsel van het vlees is ook vleeselijke liefde niet solide genoeg. Zij loopt vroeg of laat uit op een mislukking en leidt tot verderf. De liefde die de meeste mensen op deze wereld kennen, is vleeselijk of anders wel ziels. Ook zielse liefde is niet te vergelijken met de liefde die God schenkt, om- dat zij slechts op kortstondige gevoelens berust en daardoor evenmin solide is. Zielse liefde hangt teveel af van iemands humeur en stem- ming om duurzaam te kunnen zijn.

¹ Volgens de codex Sinaiticus en Alexandrinus staat hier geen *Christou* maar *Kuriou*. (NBG51: Christus).

² In de grondtekst staat het werkwoord *ginomai*, "worden".

Alleen de liefde die door de heilige geest in onze harten uitgegoten is, Gods liefde, beantwoordt van a tot z aan de eigenschappen die in 1 Corinthiërs 13 beschreven zijn. Het is die liefde die God Zelf in Christus Jezus werkzaam laat zijn. Omdat God, de Vader, en de Heer Jezus Christus ons eerst liefhadden, hebben ook wij Hen lief (zie 1 Johannes 4:19). Daarenboven gaat onze liefde ook uit naar *'allen die onze Heer Jezus Christus in onverderfelijkheid liefhebben!'* (Efeziërs 6:24).

Liefhebben zal ons niet altijd gemakkelijk af gaan, juist omdat wij door onze zwakheden en gebreken gehinderd worden. Wij moeten ons er echter in trainen op een ongehuichelde, welgemeende wijze lief te hebben. Het past ons niet om op een berekenende manier lief te hebben, *omdat* – of zelfs *opdat* – men ons liefheeft. Van een dergelijke liefde zegt de Here Jezus: *'Ingeval jullie degenen zouden liefhebben die jullie liefhebben, welk loon hebben jullie dan?'* (Mattheus 5:46). Dit gedrag komen wij ook bij ongelovigen tegen.

Ondanks vele krenkingen of veel kwaad laat waarachtige liefde het niet afweten. Toch kunnen zulke zaken de liefde bij hen die ermee geconfronteerd worden, merkbaar doen verkillen. In zo'n geval blijkt wel dat het met de liefde niet best gesteld is. Want werkelijke liefde is zelfs in staat om een massa zonden te bedekken door ze niet aan te rekenen (zie 1 Petrus 4:8).

Liefde: niet in porties

Geef de liefde niet in afgemeten porties! Paulus wijst er dikwijls op dat wij liefde niet zuinig maar kwistig moeten schenken. De ervaring leert dat hoe meer liefde wij ontvangen en bezitten, des te kwistiger wij haar ook kunnen uitdelen. Dit vormt de kern van onze wandel. Het is voor ons voldoende te weten dat het royaal uitdelen van liefde ons niet arm, maar rijk maakt.

Wanneer Paulus constateerde dat de heiligen in liefde met elkaar omgingen, was dat voor hem steevast een reden voor grote dankbaarheid. Daarbij liet hij het echter niet, maar hij spoorde hen ook aan nóg meer liefde te schenken:

- In 1 Thessalonicenzen 4:9-10 schrijft hij: *'Over de broederlijke vriendschap echter is het niet nodig jullie te schrijven, want jullie zelf zijn door God onderwezen elkaar lief te hebben. Want jullie doen dat*

ook jegens alle broeders (...) Wij roepen jullie echter op, broeders, daarin (nog) veel meer over te vloeien.'

- In dezelfde trant schrijft hij aan de Filippenzen (1:9): *'En dit bid ik dat jullie liefde meer en meer moge overvloeien in erkenning en alle fijngevoeligheid'*.
- Zo ook in 1 Thessalonicenzen 3:12: *'Dat de Heer jullie doet toemen en overvloeien in de liefde jegens elkander en jegens allen'*.

Met "jegens allen" bedoelt Paulus dat wij niet alleen de broeders in het geloof moeten liefhebben, maar alle mensen met wie wij in aanraking komen. Want juist zij zijn het die doorgaans enorme behoefte aan liefde hebben, ook al laten zij het niet blijken of lijken zij eerder op het tegendeel uit te zijn. Hoe zouden zij ooit ook maar een spoortje van Gods liefde moeten ervaren, als Gods zonen deze niet uitstralen? Of hebben wij liever dat zij op onze liefdeloosheid en onvriendelijkheid afknappen? In de praktijk zal dat laatste helaas maar al te vaak voorkomen.

Een wandel tot Zijn eer!

Laten wij elkaar aansporen om naar elkaar toe verdraagzaam te zijn en elkaar genade te betonen zoals ook de Heer ons genade betoont. Laten wij over dit alles de liefde aandoen die de band van de rijpheid is. Laten wij elkaar op deze wijze tot opbouw dienen. Alleen zo zullen wij onze God en Vader, door onze Heer Jezus Christus, de eer kunnen geven die Hem om Zijn genade en heerlijkheid toekomt!